

Nr 55.

Av herrar **Eriesson** i Kinna och **Sundström** i Skövde, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 86, med förslag till förordning om statlig nöjesskatt.

I Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om statlig nöjesskatt förutsättes att sådan skatt skall av kommunerna upptagas allenast i de kommuner, som infört kommunal nöjesskatt. En sådan inskränkning måste, förutom att statsverket undandrages ej oväsentliga inkomster, leda till lokala förhållanden, som för gemene man måste framstå som tämligen orimliga. Det kan tänkas att nöjestillställningar av betydande omfattning kunna anordnas i en kommun utan någon som helst påлага av skattenatur under det nöjesbesökare i en grannkommun få erlägga skatt, ehuru nöjesanordningarna kunna vara på några hundra meters avstånd från varandra. Det ligger i öppen dag att det här kommer att uppstå starka frestelser att undkomma denna form av skatt. Därest denna förordning skall få önskad effekt måste alltså den statliga nöjesskatten påbjudas i samtliga rikets kommuner.

Det är oss ingalunda främmande, att i små kommuner vissa besvär med ifrågavarande skatteuppbörd kunna uppstå. Vi tro dock att vederbörande i detta som andra fall skola göra sitt bästa. I varje fall måste denna invändning väga lätt gentemot önskvärdheten att en förordning om statlig skatt får en enhetlig tillämpning inom alla rikets kommuner. Att det här kommer att röra sig om relativt små belopp rubbar icke den principiella grunden för de ovan framförda önskemålen. Det bör också framhållas att genom ökad förläggning av nöjestillställningar i skattefria kommuner de små beloppen kunna växa till en betydande storleksordning.

Huruvida i detta sammanhang den kommunala nöjesskatten skulle göras obligatorisk torde ligga utom ramen för denna proposition, och ehuru det måste anses önskvärt att uniformitet mellan alla kommuner i fråga om kommunal nöjesskatt genomföres, ha vi därför avstått från att framföra yrkande i sådan riktning. Detta utesluter icke att även detta problem behöver upptagas till allvarlig prövning.

Vad angår möjligheterna att erhålla befrielse från nöjesskatt stadgas därom i § 3. Den formulering denna paragraf erhållit synes oss något snäv. Vi äro fullt medvetna om att en generös restitution kan leda till bestämmelsernas uppmjukning i en utsträckning, som kan bli farlig för hela skatteformen. Trots detta vilja vi likväl ifrågasätta om ej idrottstävlingar och andra anordningar för idrottens främjande borde erhålla lättnader i den statliga nöjesbeskattningen. Detta så mycket mera som statsmakternas nya grunder för disposition av tipsmedel komma att i viss grad drabba idrotten. Denna befrielse bör ej gälla basaranordningar, danstillställningar, professionell idrott o. d.

Den omredigering av §§ 1 och 3 av ifrågavarande förslag till förordning, som kräves för att tillmötesgå ovan anförda önskemål, torde kunna verkställas av vederbörande utskott.

På grund av vad sålunda blivit anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i § 1 av ovan sagda förordning att statlig nöjesskatt kommer att uttagas i alla rikets kommuner samt

att § 3 får en sådan formulering att för tillställning, som uteslutande avser idrottens främjande, befrielse från statlig nöjesskatt måtte i vederbörlig ordning kunna beviljas.

Stockholm den 29 november 1939.

John Ericsson,
Kinna.

Walter Sundström,
Skövde.